

[Hanne Reintoft.]

hver praktiserende læge ordinerer gennemsnitlig for 1/4 mill. kr. medicin årlig, og der bliver bare her i Danmark solgt for 125 mill. kr. psykofarmaka ca. hvert år. En svensk undersøgelse for 1968-69 viser, at store befolkningsgrupper har et konstant medicinforbrug. Vi har desværre ikke sådan en undersøgelse i Danmark, men må regne med, at tallene her er nogenlunde analoge med de svenske. Vi ved, at lægerne presses af deres patienter, der i vores udviklede og frustrerede samfund har behov for at klare sig igennem ofte uoverstigelige problemer i hverdagen, bl. a. presset på vore arbejdspladser, og derfor kommer og beder om medicin.

Samtidig øges medicinordineringen af den meget pågående reklamerings, der anvendes af de fleste lægemiddelfabrikker. Man må i Danmark regne med, at der anvendes ca. 70 mill. kr. årlig til medicinreklame til læger og sundhedsvæsen. De praktiserende læger får særlig meget, og jeg har set tal, der oplyser, at en praktiserende læge kan regne med at få for 20.000 kr. reklame ind ad sin dør. Det, der reklameres for, er ikke altid produkter med nye egenskaber, men ofte produkter med samme egenskaber som tidligere produkter, der blot i den almindelige konkurrence søges presset frem til højere salgstal end konkurrentens. Lovforslaget burde i meget høj grad have imødegået dette langt mere konsekvent.

Patienterne kommer ofte i den situation, at lægerne på grund af reklamepresset — og det øges, fordi den praktiserende læge har travlt og tit ikke har tid til at følge med i faglitteraturen — er nødt til at ordinere nye præparater med nogenlunde samme virkninger som tidligere midler, blot til højere priser, fordi han får at vide, at det er noget nyt og noget bedre. Jeg ved, at apotekerne føler sig meget hjælpeløse over for det, fordi de tit står med en patient, som har fået en recept på et nyt præparat, der er dyrere end et fuldstændig tilsvarende præparat, men apotekeren må ikke udlevere det, fordi lægen har angivet lige netop navnet på det bestemte nye præparat.

Vi må stille os ganske uforstående over for, at lægeföreningen over for kommissionen har givet udtryk for, at lægerne ikke skulle have noget imod liberalisering af hele

navneområdet. Det ville være langt rigtige, som også hr. Camre sagde, at man kun måtte anvende et fællesnavn suppleret med producentens navn eller mærke. Vi kan regne ud, at der så ville ske en forskydning af konkurrencen fra reklame til en pris konkurrence, og for et samfund, der uophørligt påberåber sig at ville spare på sundhedssektoren, vil det selvfølgelig betyde meget reducerede udgifter til den medicin, som vi skal yde tilskud til.

Vi må derfor igen anfægte de motiver, der ligger bag denne undladelse, og overveje, om det er EF-hensyn eller simpelt hen et hensyn til denne erhvervsgrens pengeinteresser.

Der burde også i lovforslaget være bestemmelser om, at nye præparater, der ikke frembød et behandlingsmæssigt fremskridt, ikke kunne indregistreres. Det er netop vigtigt nu med EF-harmoniseringen, idet man i de fleste EF-lande har et meget stort antal præparater, som vi ikke har på det danske marked.

Der bør skabes lov for, at sundhedsstyrelsen årlig skal modtage indberetning om det indenlandske salg af farmaceutiske specialiteter, og der må også tilgå sundhedsstyrelsen meddelelse om de lægemiddelproducerende virksomheders reklame- og informationsbudget. Det var rimeligt, om disse virksomheder også blev pålagt at betale et vist bidrag, der kunne bruges til uddannelse, til forskning og til en neutral, sammenlignende lægemiddelinformation. Medicinalindustrien roses jo ofte for sin forskning — i hvert fald roser den ofte sig selv meget for at forske — men vi må selvfølgelig fastholde, at forskning skal være for samfundet, og at vi vil have en klar og effektiv samfundsmæssig kontrol med den forskning, der udøves.

Medicinpriserne er efterhånden blevet meget høje, og de sidste restriktioner inden for tilskudslovgivningen har øget befolkningens besværigheder. Nu hørte jeg, hr. Camre sagde, socialdemokratiet gik ind for billig medicin. Det er indrede man ikke, da man her ved det sidste sparefremstød under den forrige regering skar ned på tilskudsordningen og i og for sig forringede den for mange mennesker.

De sociale forvaltninger er meget restriktive over for vores pensionister med at udstede medicinkort, som man som tommelfin-